
BIZIA ERESIA DA, ABESTU EGIZU

Izadira ta gizadra begiratuta gizonaren barne bizialilluraturata geratzen da. Izan bere, jakiturriak, maitasunak, ertiak euren zoramena darie alderdi guztietatik.

Ain Egille jakintsuak egin zituan gauzak, jakituriaren ta maitasunaren zirrara, nunnaitik zabaltzen dabe. Ortxe agertzen dira esku altsua, begi argia ta maitetsua. Jakitunak jakituria, olerkariak olerkia, ertilariak ertia, muskala-riak abestia indartsuakarri en trebetasuna darie.

Era askotako almenak euren eratako gaitasuna agertzen dabe. Izadia ta gizadia ta oroz gotik, euren Egillea entzuten dagoz.

Ori dala-ta, gizonak eta gauzak arrotu zuén egoak eta biotzak eta betetu zuei dagokizuen zeregiña. Giza argia zorroztu zure izpiak, askatu miña, artu idazkortza eta kanta egiari, zuzentasunari ta gizontasunari.

Gizadi osoa begira dago, beratsuak eta zapalduak ilzoriar, zure egi ta argitasunaren zain. Ez lotsatu, ez bildurtu, ekin zer bakoitzari dagokion arloari.

Gorantza aditurik, goi urdiña argiz beterik dago. Zabaldi zoragarri artan izar ureak zein baiño zein ederrago, dizdiz, dagoz.

Abestu Egilleari zuen eder-miñez, argitu luna, poztu gizadia, azaldu lurbira osoari zuen artean dozuen zoramén bizia. Emon gau illunari grazia, bidaztiei argia, mendi, baso ta arkaitzei bakearen diztira.

Izarrak, abestu urregorritzko itzetan zuek sortu zaituen jakitunari.

Artu dozuen argi guztiagaz ez dozue ikusten, baiña zueri bagira dago izar koroaren goi aldean.

Egiz, abesbatza sortu zan ta gau guztian ez zan ixildu abestuten itxasoari itxasoarenak, mendiari mendiarenak, basoari basoarenak, baratzeari baratzearenak, basetxeari basetxearen soiñu atsegingarrienak ta biotzak abestu leizekan abesti samurrenak.

Ta egunezko izar garaitu eziña, kanta egiezu ur zabalerei, zeru urdiñari, lorezko baratzei ta arkaitz gallurrei. Danak begira daukazuz zure eresia entzun nairik. Argitu mendi tontor osteak, lur zabalén erraiak narotu, itxasogain zabalak, dizdizeratu ta sagastietako lora zuriak apaindu.

Pozaren iturria zaran eguzki argia, abestu egiezu zure babaspean dituzun izadi polit ta gizadi kutunari.

Entzun nairik dagoz, zure diztira unezkoak gozartu nai ditue. Eguzki xarmangarria, poztu egizuz izadiaren bazterrak, ibai, solo, muru eta mendi, abestu egiozue urrezko abots eta dizdiz biziaren guriñaz orbiztu daitezen.

Euri ta intza biok zarie biotz oparo ta ongilleak. Gizadia ta izadi zuen abestia entzun naién dagoz, batzuetan itxasora begira ta beste batzuetan odeietara adi.

Zuen abestiak jaldi egizuez trumoi eta tximisten artean, pozgarriak dira-ta intzaren ezoa ta euriaren bustia lurraren babesean.

Kanta zuen soiñuan bizia eskeiniz lurrari ta gizadiari, zuen oiva barik ez dira ezer, lurra kikildu egingo litzake ta gizadia il.

Intzak, abestu goizaldian ta zidartu lurrak eguzkiaren sorreran, irripar egin dagien frutu ederren itxaropenean.

Euriak, bota parra parra, gurin gozoa, zugatzak, landarak, bederrak, luna dana itxaroten daukazu-ta. Alleluia... Zuen abotsak indartu ta poztu bear ditu lurraren enaiak ta gizadiaren bizia. Zure laguntzaz indartuta, pozez ta gogoz, lan egin dagien gizonak. Guztiak batera goratu dagiezan, ain gauz ederrak sortu zituen esku altsuak.

Otzak kikildu egiten dau, su eta beroak bizkortu. Ori dala-ta, izadiak eta gizadiak su eta beroagaz diardue berbetan. Otzaren gogorkeria ezin dabe jasan basurde ta basautzak, origaitik leizetera doaz otzaren aurkako babesaren billa.

Otzak il egin eban baratzean lorea... Otzak ez dau enukirik txoriak negarrez jarten dituanen, otzak ez dauka biotzik ardiak mendiaren magalean dardaraz ta gosez ilten diranean. Otza da bizaren eriotza.

Su eta beroa biziaren ametsa zaree negu ta udabarrian. Zuen graziak indartuten dau luna ta giza semearen bizia zartzaroen.

Urtearen edozein arotan abestu egiozue lurrari, iturriari, gizonari. Abestu oroz goitik, beroaren sorleari, izanen egilleari. Zu barik ezin bizi da giza-semea, lagundu egiozu gizonari mendi, gallur ta arruetan, zure maitasun beroaz poztu egizu gizadia, otzak ta nekeak il ez dagien.

Gau illun, otz eta dardarati ondoren, zuri-zuri, agertu dira ibar, baso ta mendiak. Abots zurien abestia, argi-argi, agiri da.

Zabaldi guztiz bat egindala dirudi muño ta mendizkak lauturik. Ortzia dago lur gaiñera begira ta luna, ano arro, ta zuri-zuri, jantzirik, zerura adi.

Bear zana zan. Lurraren etsaiak nunnaitik, agertzen asita egozan. Kokoak eta anak laudara eta zugatzetan zorigaiztoko aiñanez kalte negarganiak egiten ebiltzan.

Edurak, abestu izadiari somonoak baztertu ta mendiak urez aseturik, zabaldu ateak bizi barriari. Edurra, bizita zara-ta, emon zure indana egarri dan lurrari, ogia ta ardaia sortu dagiezan lurreko errege dan gizadiarentzat. Eduna, eresia zara ta zure abots soli zuriagaz abestu egiozu zeru ta lunari. Bizia zure laguntzaz ugaritu dedilla. Eduna abestu maitasunari.

PAULIN